

Naäman de melaatse

9 lessen uit het leven van Naäman, de melaatse
Hein de Haan

INHOUDSOPGAVE

1. Inleiding 5
2. Het hele hoofdstuk: 2 Koningen 5 6
3. Uitleg van het eerste vers: 2 Koningen 5:1 8
4. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:2-6 10
5. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:7-10 12
6. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:10-15 14
7. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:16-17 16
8. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:18-20 18
9. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:21-27 20

1. Inleiding

Ik hoor nogal eens dat men die genadige God van het Nieuwe Testament wel ziet zitten, maar je hebt ook nog zo'n woedend, briesende God van het Oude Testament. Daar heeft men afstand van genomen.

Deze studie is natuurlijk veel te kort om die God, die liefde is en die Zijn overvloeiende rijkdommen van genade maar blijft doorgieten, vanuit het hele Oude Testament te belichten. Ik hoop dus dat je genoeg neemt met slechts één helder voorbeeld van de genadige God in het Oude Testament. De geschiedenis van die melaatse generaal in het leger van Syrië uit 2 Koningen 5, namelijk Naäman.

Een God, die liefde is in die geschiedenis? Een God, die niks eist maar vanuit genade werkt in die geschiedenis? Een God, die zondaars rechtvaardigt en niet vergeldt in die geschiedenis? Tja, we kennen allemaal de geschiedenis van Naäman en daarom staan we ook zo met onze oren te klapperen, want wij hebben er een verhaaltje van gemaakt waar helemaal niet zo'n liefdevolle God, die vanuit genade werkt en de zonden niet vergeldt in naar voren komt.

Laten we eens even kijken hoe wij gebruikelijk die geschiedenis inschatten. Die belangrijke generaal uit Syrië moest voor de genezing van zijn melaatsheid dat hele eind reizen naar Israël om daar te botsen op het feit dat hij niet eens netjes te woord werd gestaan door de profeet. Hijzelf moest in die smerige Jordaan afdalen. Na allerlei innerlijke en uiterlijke strijd gaf hij zich toch gewonnen en deed hij gehoorzaam wat er van hem verlangd werd. Dat leverde echte genezing op. Gehoorzaamheid werkt! (Onze fantasierijke versie van de geschiedenis)

Naäman wenste de inspanning van de profeet ook te vergoeden, maar die deed daar moeilijk over. Later werd hij dan toch nog ingehaald door de knecht van de profeet, waardoor hij die betaling toch nog recht kon zetten. De profeet was zo link op zijn knecht dat hij hem niet een beetje melaats maakte, zoals Naäman, die tenminste nog kon functioneren, nee die knecht kwam er gelijk helemaal onder te zitten en dat zou zijn hele nageslacht hem blijven achtervolgen. Dat was de werking van de kracht van God in het leven van die profeet Elisa. Nou, daar ben je mooi klaar mee. (Onze fantasierijke versie van de geschiedenis)

Je ziet het, een God die liefde is proef je niet zozeer in het verhaaltje dat ons is bijgebleven. Een God die vanuit genade werkt en die geen eisen stelt kom je er ook niet echt in tegen. Een God die onverdiend zondaars rechtvaardigt proef je ook niet zo echt als je de vergelding bij die knecht van de profeet ziet. Maar ik durf te beweren dat dit plaatje niet overeind blijft als je de geschiedenis echt onderzoekt. Daarom gaan we in het volgende hoofdstuk concreet naar 2 Koningen 5.

2. Het hele hoofdstuk: 2 Koningen 5

In deze tweede studie over Naäman geef ik alleen even de weergave van de tekst door zoals ik die uit een zo letterlijk mogelijke woordstudie opgevist heb en waar ik het dan naar mijn eigen gewone taalgebruik heb overgezet.

2 Koningen 5: 1 Naäman, een generaal over het leger van de koning van Syrië, werd enorm gerespecteerd en was belangrijk in de ogen van zijn bazen; want in hem gaf Yahweh Syrië een stuk veiligheid. Hij was extreem dapper, maar melaats.

2 Koningen 5: 2 De legers van Syrië waren op strooptocht geweest en hadden in het land Israëel een klein meisje buitgemaakt. Die was het slavinnetje geworden van de vrouw van Naäman.

2 Koningen 5: 3 Zij zei tegen haar meesteres: Och, zou mijn heer nu bij de profeet in Samaria zijn, dan zou die hem wel van zijn melaatsheid afhelpen.

2 Koningen 5: 4 Toen ging hijzelf naar zijn hoogste baas en vertelde hem dit: Zo en zo zei dat meisje uit het land Israëel.

2 Koningen 5: 5 Toen zei die koning van Syrië: Kom, ga daar gerust naartoe; ik zal die koning van Israëel een brief schrijven. En hij ging, nam tien talenten zilver, zes duizend stukken goud en tien feestkleden mee.

2 Koningen 5: 6 En hij bracht die brief bij de koning van Israëel, daar stond dit in: Als je deze brief ontvangt, dan weet je gelijk dat ik mijn knecht Naäman naar je toe gestuurd heb, dus, dan kan jij hem van zijn melaatsheid genezen.

2 Koningen 5: 7 Toen de koning van Israëel deze brief las, scheurde hij zijn kleren aan stukken en zei: Ben ik nou God, dat ik zou kunnen doden en levend maken, dat hij deze man naar me toestuurt om hem van zijn melaatsheid te genezen? Zie je nou hoe hij een reden zoekt om een stevig partijtje oorlog met mij uit te knokken?

2 Koningen 5: 8 Toen Elisa, de man Gods, hoorde dat de koning van Israëel zijn kleren verscheurd had, stuurde hij iemand naar hem toe om te zeggen: Waarom heb jij je kleren nou verscheurd? Laat die man nou maar bij mij komen, zodat hij erachter komt dat er echt een profeet in Israëel is.

2 Koningen 5: 9 Nou, daar kwam Naäman met paarden en wagens, en stopte voor het huis van Elisa.

2 Koningen 5: 10 Toen stuurde Elisa een boodschapper naar hem toe, die tegen hem zei: Ga jij je nou maar zevenmaal wassen in de Jordaan, dan herstelt dat vlees van jou wel. Dan ben je absoluut zeker rein.

2 Koningen 5: 11 Naäman werd echt nijdig. Hij liep daar weg en zei: Ik dacht nog wel: Voor mij komt hij zeker naar buiten. Dan komt hij wel op me af stappen om de naam van Yahweh, zijn God, aan te roepen, en dat die dan met zijn handen over de plek zou strijken waardoor die melaatsheid zou verdwijnen.

2 Koningen 5: 12 Zijn de Abana en de Parpar, rivieren van Damaskus, niet veel beter dan al die wateren in Israëel, om mij daarin te wassen en rein te worden? Hij draaide zich om en liep woedend weg.

2 Koningen 5: 13 Toen kwamen zijn slaven naar hem toe en zeiden: Lieve vader, als nou die profeet iets moeilijks van u had gevraagd, dan zou u het toch gedaan hebben? Maar nou heeft hij alleen tegen u gezegd: Was je en je bent rein.

2 Koningen 5: 14 Hij klom van zijn paard af en doopte zich zevenmaal in de Jordaan, zoals de man Gods het gezegd had; zijn vlees was hersteld als het vlees van een jonge knaap. Hij was rein!

2 Koningen 5: 15 Hij ging, samen met dat hele leger van hem, terug naar de man Gods; en toen hij binnenkwam, ging hij voor hem staan en zei: Nu weet ik, dat er geen God is in alle landen behalve in Israëel; neem nu a.u.b. een zegen aan van uw knecht.

2 Koningen 5: 16 Maar hij zei: Yahweh, Die ik dien, leeft. ik kan het dus echt niet aannemen. Hij bleef maar doorzeuren dat hij het wel moest aannemen, maar hij wilde niet.

2 Koningen 5: 17 Naäman zei: Kunt u dan uw knecht een last van deze aarde meegeven, zoveel als twee muilezels dragen; want uw knecht wil niet meer aan andere goden offeren en brandoffer doen, maar aan Yahweh alleen.

2 Koningen 5: 18 Dan is er nog iets. Kan Yahweh op het volgende punt uw knecht genadig zijn? Als ik me neerbuig in het huis van Rimmon, want mijn meester (de koning van Syrië dus) gaat in dat huis van Rimmon om daar te aanbidden en dan leunt hij op mijn hand.

2 Koningen 5: 19 Hij zei tegen hem: Ga heen in vrede. En hij vertrok naar zijn verre land.

2 Koningen 5: 20 Gehazi, de knecht van Elisa, de man Gods, dacht: Moet je nou eens kijken, mijn meester heeft zich ingehouden dat hij van deze Syriër Naäman iets zou aannemen wat hij meegebracht heeft: Yahweh leeft dan wel, maar ik ga hem achterna om nog wel wat van hem te krijgen.

2 Koningen 5: 21 Zo rende Gehazi achter Naäman aan; en toen Naäman hem zo zag rennen sprong hij van de wagen, hem tegemoet, en zei: Gaat het wel goed?

2 Koningen 5: 22 Hij antwoordde: Ja; maar mijn meester heeft mij gestuurd en laat u zeggen: Zonet zijn er twee jongens van de profetenschool bij me gekomen vanuit de bergen van Efraïm: geef hun nu toch maar een talent zilver en twee feestkleren.

2 Koningen 5: 23 Naäman zei: Als je het niet erg vindt, neem dan twee talenten. Hij bleef dit volhouden en bond gelijk die twee talenten zilver in twee buidels, en twee feestkleren, Hij gaf ze aan twee van zijn knechten, die droegen ze voor hem uit.

2 Koningen 5: 24 Toen hij bij de heuvel aankwam, nam hij het hele zaakje van hun over en legde het weg in het huis, en liet die mannen gaan.

2 Koningen 5: 25 Toen zij weg waren, stond zijn meester voor zijn neus; Elisa vroeg hem: Waar kom jij nou vandaan, Gehazi? En hij zei: Uw knecht is niet naar links of rechts geweest, hoor.

2 Koningen 5: 26 Maar hij zei tegen hem: Ging mijn hart niet met je mee, toen die man zich omkeerde van zijn wagen om jou tegemoet te gaan? Was dit nou de tijd om zilver of kleren aan te nemen, of olijftuinen, wijnbergen, schapen, runderen, knechten of dienstmaagden?

2 Koningen 5: 27 Daarom blijft die melaatsheid van Naäman jou en je nageslacht aankleven in deze aioon. Hij ging bij hem weg, melaats als sneeuw.

3. Uitleg van het eerste vers: 2 Koningen 5:1

Nadat we dus begonnen zijn met even te luisteren naar de eigen christelijke fantasie over deze geschiedenis van Naäman, de melaatse, en vervolgens de zo letterlijk mogelijke weergave van het hoofdstuk 2 Koningen 5, wordt het nu tijd om stap voor stap elke tekst in dit hoofdstuk door te nemen om zodoende tot de ontdekking te komen hoe Gods genade, liefde en vrede ook hier in het Oude Testament doorklinkt.

2 Koningen 5: 1 Naäman, een generaal over het leger van de koning van Syrië, werd enorm gerespecteerd en was belangrijk in de ogen van zijn bazen; want in hem gaf Yahweh Syrië een stuk veiligheid. Hij was extreem dapper, maar melaats.

Waar mogelijk tip ik telkens bij de langskomende namen aan wat de letterlijke vertaling ervan is om zodoende ook een lijn in de geschiedenis te ontdekken.

“Syrië”, oftewel “Aram” betekent “hoog”, “verheven” of “voortreffelijk”.

Met dat gevoel van hoog verheven te tronen boven alles en iedereen is Syrië een helder en duidelijk beeld van de hoogmoed die feitelijk elk mens in Adam kenmerkt. We hebben allemaal wel een tik van ons hoog verheven te voelen boven de maatstaf van genade en geloof uit. Dat geldt voor de uitgesproken ongelovige atheïst, maar zeker net zo goed voor de overtuigde christen, die ook genade niet denkt nodig te hebben, maar voortdurend wijst op zijn eigen verantwoordelijkheid om tot eigen beslissingen, keuzes en daden te komen: Hoogmoed.

De naam “Naäman” betekent “aangenaam” of “beminnelijk”.

Zodra we de teksten gaan uitpluizen zullen we ook ontdekken dat Naäman uitermate gewaardeerd werd en als een prominent en geacht staatsburger gezien werd. Hij had zoveel gedaan voor hun welzijn waardoor hij de liefde van het volk en met name zijn bazen wel gewonnen had. Hij was aangenaam en beminnelijk in hun ogen.

2 Koningen 5: 1 Naäman, een generaal over het leger van de koning van Syrië, werd enorm gerespecteerd en was belangrijk in de ogen van zijn bazen; want in hem gaf Yahweh Syrië een stuk veiligheid. Hij was extreem dapper, maar melaats.

Het begint gelijk heel apart. Yahweh gaf in Naäman aan Syrië een stuk veiligheid. Eh ja. Dit was toch onder het oude verbond dat God met het volk Israël had gesloten? Yahweh was toch Degene die heerste over Israël? Toch zeker niet over Syrië?

1 Kronieken 29:12 U heerst over alles,

Romeinen 11: 36 Uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen!

Dus niet alleen Israël, maar ook niet alleen de gemeente, het lichaam van Christus. Alles is uit, door en tot Hem.

Efeze 1: 11 Het plan van God, die alles werkt naar de raad van Zijn wil,

Dus ook in onze huidige huishouding van genade is God niet alleen maar aan de slag in het lichaam van Christus, waar wij toe behoren, maar in alles. Dat is God, die uitvoering geeft aan Zijn plan.

We moeten wel even beseffen dat dit Syrië een afgrijselijke vijand van Israël was. Er was oorlog op oorlog, hoewel er waarschijnlijk op dat moment een soort gewapende vrede was. Vanuit het perspectief van Israël bekeken was Syrië een vijand, het beeld van de boze, één grote etterende zondebrij. Ook hun naam als hoog en verheven tekende het gevoel van hoogmoed dat heerste in dat land. Tja, als je nou zo zondig bent, bemoeit God zich dan nog wel met jou?

Ja! Nadrukkelijk geeft Yahweh zelf hier aan dat Hij dat stukje veiligheid aan Syrië bewerkt heeft in Naäman. God werkt altijd in Zijn genade! Genade werkt overal! Ook, en misschien wel juist, waar het naar ons oordeel een etterende zondebrij is.

Wat die Naäman nou precies gedaan heeft? Daar zijn allerlei diverse heldenverhalen over die alle kanten opgaan, maar die in elk geval zijn extreme dapperheid als een soort superman verheerlijken. Die verhalen staan niet in Gods Woord, dus doen die er verder ook niet toe, lijkt me.

“Hij was extreem dapper, maar melaats.”

Maar melaats. Wat een domper! Zit je net zo lekker in dat “Superman”-gebeuren, krijg je dat te horen. *“Maar melaats”*. Het was waarschijnlijk nog niet echt ernstig. Hij kon nog gewoon functioneren. In vers 11 beschrijft hij het zelf als een plek. Maar hoe klein nu ook nog, hij wist voor 100% dat het uiteindelijk zijn hele lijf zou aantasten.

Melaats. Het onderwerp *“Melaatsheid”* is in Gods Woord zo ontegenwoordig ruim vertegenwoordigd dat je er een hele plank boekwerken mee zou kunnen vullen. Dat was ik niet van plan. Melaatsheid is een treffend beeld van de zonde met als onherroepelijk gevolg, de dood.

In de melaatse Naäman herken ik mezelf. Jij waarschijnlijk ook jezelf zoals je van nature bent. Je hebt goede kwaliteiten. Je bent geliefd. Het gaat je voor de wind. Je wordt gewaardeerd. Maar..... je bent melaats. Vanuit je vlees, vanuit je eigen mogelijkheden, zit er niks in tot eer van God en het is een weg, die je bewandelt naar de dood. Het verwoest je leven met God. (Wat ik wil, dat doe ik niet. Ik doe juist wat ik niet wil!). Het is kenmerkend dat eigenlijk niemand hem echt kan helpen, behalve dan Yahweh, de God die leeft.

4. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:2-6

2 Koningen 5: 2 De legers van Syrië waren op strooptocht geweest en hadden in het land Israël een klein meisje buitgemaakt. Die was het slavinnetje geworden van de vrouw van Naäman.

Het slavinnetje heeft zelfs helemaal geen naam in deze geschiedenis. Tussen al het aangename, beminnelijke en hoog verhevene leek ze ook totaal onbelangrijk. Maar zij was nou juist het middel van Gods genade in deze geschiedenis. God gebruikt het zwakke, het onaanzienlijke.

1 Corinthe 1: 26-30 Kijk nou eens naar jullie roeping, broeders, daar zitten niet veel wijzen tussen naar het vlees, niet veel machtigen, niet veel aanzienlijken; maar het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen, en het onaanzienlijke van de wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en wat niets is, om wat dan wel iets is te niet te doen, opdat geen vlees zou roemen voor God. Uit Hem zijn jullie toch in Christus Jezus?

Daar heb je dat slavinnetje. Geen naam. Ach, het is ook een onbelangrijke meid tussen al dat omhoog gevallen High Society. Maar zij is nou juist degene, die de Heer gebruikt om ook die schijnbaar hogere gasten te bereiken met Zijn genade.

2 Koningen 5: 3 Zij zei tegen haar meesteres: Och, zou mijn heer nu bij de profeet in Samaria zijn, dan zou die hem wel van zijn melaatsheid afhelpen.

“Och”, zei dit meisje dat dus uit haar hele veilige omgeving weggekaapt was. Geen familie, geen vrienden, alleen deze huishouding van Naäman. “Och, zou mijn heer nu daar zijn”. Dat “Och” tekent een hele wereld van meevoelen met deze meester.

Als we nu eventjes deze twee teksten goed tot ons laten doordringen. Bekijk het eens door onze 21ste eeuwse ethische bril. We zouden die legers van Syrië, met name in hun strooptochten, waarbij ze vrouwen en kinderen niet ontzagen, zo de hel in veroordelen. Wat een smerlappen! Dan kijken we naar die relatie van zorg en liefde, die daar is opgebouwd tussen dat meisje en deze familie van de generaal van die legers en ons hart zou smelten en we zouden hen, die we net zo veroordeelden, nu de hemel in prijzen.

Dan het grappige: Die generaal Naäman is zich totaal niet bewust van onze hedendaagse ethische oordelen. Hij voelt zich wel heel wat, maar dat is voor zijn prestaties in het leger, waarvoor hij ook volgens vers 1 zo enorm gerespecteerd werd en belangrijk was. Die hoge positie maakte het denken in genade ook zo lastig. Dat blijkt wel in de loop van de geschiedenis.

Er was bij dit meisje geen trauma merkbaar. Ook geen wraakgevoelens of afstand. Alleen liefde. “Och”. Hier was al genade werkzaam.

Mattheüs 5:44 Ik (Jezus Christus) zeg jullie: Heb je vijanden lief; zegen ze, die jou vervloeken; doe goed aan hen, die jullie haten; en bid voor hen, die jullie geweld aandoen, en die jullie vervolgen;

Lukas 6:27-28 Ik (Jezus Christus) zeg jullie: Heb je vijanden lief; doe goed aan hen die jullie haten; zegen hen die jullie vervloeken; bid voor hen die jullie kwaad doen.

Lukas 6:35 Heb je vijanden lief,

Romeinen 12:14 Zegent wie jullie vervolgen; zegent en vervloekt niet.

Romeinen 12:20 Als je vijand honger heeft, geef hem te eten; als hij dorst heeft, geef hem te drinken;

Het is genade, die dit meisje drijft. Zou ze, net als veel gelovigen, het als een opdracht hebben opgevat om haar vijanden lief te hebben dan was er geen “Och” uit haar mond gekomen. Wat ze dan wellicht vanuit haar allerinnerlijkste inzet voor elkaar had gekregen was het acteren van liefde. Een binnen het christendom veel voorkomend toneelspel.

Romeinen 12:9 De liefde is ongeveinsd.

Die onvoorwaardelijke liefde van God kan je niet spelen, kan je niet je best voor doen. Het is genade, die dat bewerkt. Yahweh zelf had iets in dit meisje gewekt en dat is geloof.

Hoezo geloof?

Lukas 4:27 Er waren veel melaatsen in Israël in de tijd van de profeet Elisa; en geen van hen werd gereinigd, maar wel Naäman, de Syriër.

Dit meisje had dus geen hele voorraad aan wonderlijke getuigenissen achter de hand, waardoor eigenlijk elke Israëliet dit had kunnen verklaren. Er was gewoon opeens dat geloof dat God in dit meisje werkte.

2 Koningen 5: 3 Zij zei tegen haar meesteres: Och, zou mijn heer nu bij de profeet in Samaria zijn, dan zou die hem wel van zijn melaatsheid afhelpen.

De naam "Samaria" betekent "Uitkijkheuvel" of "Hoogte". Waar Syrië het hoog verhevene in de wereld vertegenwoordigt, heb je hier een plek van uitzicht op al Gods plannen. De Hoogte. Bedenk de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. We zijn met Christus geplaatst in de bovenhemelse.

2 Koningen 5: 4 Toen ging hijzelf naar zijn hoogste baas en vertelde hem dit: Zo en zo zei dat meisje uit het land Israël.

2 Koningen 5: 5 Toen zei die koning van Syrië: Kom, ga daar gerust naartoe; ik zal die koning van Israël een brief schrijven. En hij ging, nam tien talenten zilver, zes duizend stukken goud en tien feestkieren mee.

Hij nam zilver, goud en feestkieren mee om daarmee de profeet voor zijn werk te betalen. (Ja, je moet er wat voor over hebben!) Die koning had wel wat over voor zijn generaal. Uiteindelijk had hij toch eigenlijk best wel die genezing verdiend? Hoe vaak horen we het niet of zeggen we het zelfs zelf. "Deze ellende heb ik niet verdiend!" Dat vond die koning nou ook van zijn generaal. Zo'n leven had hij niet verdiend. Daar begint het hele eieren eten van werken tegenover genade. Alles bij elkaar denk ik dat hij wel zo'n 10 miljoen eurootjes meegekregen heeft (omgerekend naar onze tijd, natuurlijk).

2 Koningen 5: 6 En hij bracht die brief bij de koning van Israël, daar stond dit in: Als je deze brief ontvangt, dan weet je gelijk dat ik mijn knecht Naäman naar je toe gestuurd heb, dus, dan kan jij hem van zijn melaatsheid genezen.

Naäman zelf wist natuurlijk wel dat hij bij de profeet van Yahweh moest zijn, maar de koning had geen idee.

5. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:7-10

2 Koningen 5: 7 Toen de koning van Israël deze brief las, scheurde hij zijn kleren aan stukken en zei: Ben ik nou God, dat ik zou kunnen doden en levend maken, dat hij deze man naar me toestuurt om hem van zijn melaatsheid te genezen? Zie je nou hoe hij een reden zoekt om een stevig partijtje oorlog met mij uit te knokken?

Deze koning is meeste kans koning Joram, de zoon van de goddeloze koning Achab. Hij heeft hier echter geen naam. Wat wel blijkt is dat hij ook geen geloof had. “Tja”, denkt die koning van Israël, “die koning van Syrië weet best wel dat ik niet die capaciteit heb om zijn generaal zomaar beter te maken”. Tja, wellicht wist die koning dat inderdaad best wel, maar deze koning van Israël was zijn eigen God, namelijk Yahweh, helemaal vergeten.

2 Koningen 5: 8 Toen Elisa, de man Gods, hoorde dat de koning van Israël zijn kleren verscheurd had, stuurde hij iemand naar hem toe om te zeggen: Waarom heb jij je kleren nou verscheurd? Laat die man nou maar bij mij komen, zodat hij erachter komt dat er echt een profeet in Israël is.

Die naam “Elisa” betekent “God is redding”. Herkennen we iets?
De naam “Jezus” betekent “Yahweh is redding”.

2 Koningen 5: 9 Nou, daar kwam Naäman met paarden en wagens, en stopte voor het huis van Elisa.

Hij was zo waardig en zat zo hoog te paard. Is God er niet als wij hoogmoedig alles zelf willen uitvogelen? O, jazerker wel! Gods genade is er altijd, maar wij zijn er dan nog niet achter dat die genade ook echt het enige is in ons leven. Dus blijven we doormodderen op onze eigen hoogte.

Romeinen 12:3 Door de genade die mij gegeven is, zeg ik aan een ieder van jullie, dat hij van zichzelf niet hoger moet denken dan het hoort, maar dat hij bescheiden moet denken, naar de maat van het geloof, zoals God aan een ieder heeft toebedeeld.

2 Koningen 5: 10 Toen stuurde Elisa een boodschapper naar hem toe, die tegen hem zei: Ga jij je nou maar zevenmaal wassen in de Jordaan, dan herstelt dat vlees van jou wel. Dan ben je absoluut zeker rein.

Een boodschapper. Elisa kwam hem niet persoonlijk aanspreken, handjes schudden, optrekken. Stel dat Trump hier komt om een onderhoud en een competitie handen schudden te hebben met de premier. Maar Rutte stuurt een dakloze met een boodschap naar hem toe. Zo liggen hier die verhoudingen zo ’n beetje. De reactie zal tegenwoordig precies hetzelfde worden, denk ik zo. Pijnlijdig! Een muur tussen Amerika en Nederland!!!! O nee, we hebben al een zee en oceaan.

We komen bij de Heer en benoemen alles wat ons dwars zit. We laten doorschemeren hoe zo ’n inzet we voor God hebben gegeven in ons leven. We verwachten een oplossing en het liefst dat alle problemen uit de weg genomen worden. De Heer stuurt een boodschapper, die alleen maar wijst op de genade van de Heer. Daar word je me toch een partijtje link van, ook al ben je nog zo ’n goed christen. Een nijdig goed christen.

Wijst Elisa dan op de genade van de Heer? Hij heeft het over een doop, een doop in de Jordaan, en dat tot zevenmaal toe.

De doop is essentieel voor onze eenheid met Christus en daardoor met elkaar. We lezen hier over een doop en dat nog wel in een rivier, dus in water. Vanzelfsprekend dat we dus gelijk aan een waterdoop denken. Is dat wat ons verbindt aan Christus? Ons tot een eenheid met Christus maakt? Is een bepaalde hoeveelheid water (een paar druppeltjes op het hoofd, een hele plens of zelfs helemaal ondergaan in een waterbad) wat ons als gelovigen dus tot een onlosmakelijke eenheid maakt vanuit Christus met

elkaar? Nee, dat krijgt water niet voor elkaar. Je zou haast aan toverij gaan denken als dat wel het geval zou zijn.

Toch is de doop één van de kernpunten van onze eenheid als gemeente, het lichaam van Christus.

Efeze 4: 3-6 De eenheid van de Geest in de band van de vrede. Dat is: Eén lichaam en één Geest, zoals jullie ook geroepen zijn in één hoop van jullie roeping; één Heer, één geloof, één doop; één God en Vader van allen die is boven allen en door allen en in ons allen.

Eén doop is een kenmerk van onze eenheid van de Geest in de band van de vrede. Welke doop is dat dan?

Lukas 12:50 Ik (Jezus Christus) moet met een doop gedoopt worden; en hoe benauwt het mij, totdat het volbracht is.

We weten inmiddels wel wanneer Hij het uitriep: *“Het is volbracht!”* De vijandschap, de woede van de mensheid kwam daar op Zijn hoofd neer. Hij is voor jou en mij daar de dood ingegaan. Hij heeft zich (zonder dat er een drup water bij was) één gemaakt met jou en mij. Dat is die doop. Wat is het resultaat?

2 Corintiërs 5:15 Wij houden het daarvoor dat, aangezien één voor allen gestorven is, allen dus gestorven zijn;

Daar, in die doop, is de mensheid de dood ingegaan.

Hier komt ook om de hoek kijken waarom het de Jordaan moest zijn. De doodsrivier. Maar verdergaand. Het volk was door de Rode Zee getrokken waardoor God hen gescheiden had van de wereld. Gestorven aan de wereld, het oude leven. Deze Jordaan weerhield het volk van het genot van de zegeningen van het land. Eén met Christus in Zijn dood, maar ook één met Hem in Zijn hemels leven.

Efeziërs 2:6 God heeft ons met Christus mee opgewekt, en heeft ons mee gezet in de hemel in Christus Jezus;

God heeft ons de Jordaan door het land binnen gebracht.

Daar in die doop is nu ook de overwinning behaald over de zonde. Zonde is daar 2.000 jaar terug weggenomen en achter gebleven. In deze geschiedenis is dat als plaatje die melaatsheid.

Blijft nog alleen de vraag over: Waarom zevenmaal? De volmaakte doop. Het draaide ook bij Naäman niet om zomaar een wassing. Dan waren die andere rivieren ook prima geweest. Nee, het ging om die volmaakte doop in Christus.

Waar het in deze geschiedenis, zoals wij die kennen, dus lijkt alsof er veel van die Naäman gevraagd werd, was dit alles juist om ons te wijzen op Gods weg van onvoorwaardelijke genade in Zijn Zoon Christus Jezus.

6. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:10-15

2 Koningen 5: 10 Toen stuurde Elisa een boodschapper naar hem toe, die tegen hem zei: Ga jij je nou maar zevenmaal wassen in de Jordaan, dan herstelt dat vlees van jou wel. Dan ben je absoluut zeker rein.

“Dan herstelt dat vlees van jou wel”. Je zou kunnen lezen: “Dan komt dat vlees van jou wel weer terug”. Het punt is dat door de melaatsheid echt alles eraan gaat. Gaan wij het van onszelf verwachten (Romeinen 7), dan gaat ook echt alles eraan. De enige weg tot herstel is genade.

2 Koningen 5: 11 Naäman werd echt nijdig. Hij liep daar weg en zei: Ik dacht nog wel: Voor mij komt hij zeker naar buiten. Dan komt hij wel op me af stappen om de naam van Yahweh, zijn God, aan te roepen, en dat die dan met zijn handen over de plek zou strijken waardoor die melaatsheid zou verdwijnen.

Het heen en weer bewegen van zijn hand over de melaatsheid zou in zijn denken wonderen doen. Hij geloofde in een magisch ritueel. Kennen we dat. O ja, die openbare shows van beenverlengingen e.d. bijvoorbeeld.

2 Koningen 5: 12 Zijn de Abana en de Parpar, rivieren van Damaskus, niet veel beter dan al die wateren in Israël, om mij daarin te wassen en rein te worden? Hij draaide zich om en liep woedend weg.

Zijn zij niet veel beter dan al die wateren in Israël? Hij geloofde nog steeds niet in Yahweh, de God van Israël. Hij geloofde in de magische bezwering door het uiterlijke water.

2 Koningen 5: 13 Toen kwamen zijn slaven naar hem toe en zeiden: Lieve vader, als nou die profeet iets moeilijks van u had gevraagd, dan zou u het toch gedaan hebben? Maar nou heeft hij alleen tegen u gezegd: Was je en je bent rein.

Zijn slaven noemden hem een lieve Vader. Wat een zorg en liefde spreekt hieruit! Naäman was, wat wij in ons menselijk ethisch oordeel zouden noemen, een goed mens. (Ja okay, voor ons ethisch denken in de 21e eeuw loopt het bij die strooptochten behoorlijk mank, maar uit deze laatste gegevens komt een goed mens naar voren.) Een goed mens. Niks mis mee, maar lastig als het om genade gaat.

2 Koningen 5: 14 Hij klom van zijn paard af en doopte zich zevenmaal in de Jordaan, zoals de man Gods het gezegd had; zijn vlees was hersteld als het vlees van een jonge knaap. Hij was rein!

Hij klom van zijn paard af. Hij had geen oor voor de boodschapper van Elisa, maar wel voor zijn eigen slaven. God gebruikt meerdere mensen om iemand zover te brengen dat hij de genade van God leert kennen. Onder het toeziend oog van zijn slaven klom hij van zijn paard, kleepte zich uit en ging zevenmaal onder in dat modderige water. Zijn grootheid, zijn voornaamheid ging eraan. Wat een werking van genade!

*Jesaja 25:12 De hoge vesten van jullie muren zal Hij buigen,
Jesaja 26:5 Yahweh buigt hen, die in de hoogte wonen; de hoge stad vernedert Hij,*

“Doopte zich zevenmaal in de Jordaan”, de doodsrivier. Eigenlijk een beeld van de weg van vernedering, die de Heer ging tot in de dood, de dood van het kruis. Tussen de hoogten van de Libanon en de Hermon ontspringt deze rivier om af te dalen (het woord Jordaan betekent “Afdalende”) naar de Dode Zee. Het is de afdaling/de vernedering van de Heer tot in de dood, waar deze generaal op een volmaakte wijze (het zevenvoudige) mee één gemaakt werd.

Hoewel je allerlei evangelisatie-activiteit beschreven vindt als verklaring voor dit beeld, denk ik dat het veel dichterbij Paulus eigen uitleg ligt

2 Corinthe 5: 15 Wij zijn tot het inzicht gekomen dat één voor allen gestorven is, dus zijn zij allen gestorven.

Wat daar dus in beeld plaatsvond is 2.000 jaar geleden definitief door Christus tot stand gebracht. Eén is voor allen gestorven. Christus is voor allen gestorven. Dus, zegt Paulus, dus zijn ze allemaal gestorven. Het zevenvoudige. Het volmaakte één worden. Hoe Paulus dat dan verder ziet behandelt hij in heel wat Bijbelgedeelten.

Romeinen 6: 3 Weet je niet dat wij allen één gemaakt zijn in Christus dood?

Romeinen 6: 4 Wij zijn door die eenmaking met Hem begraven in de dood,

Romeinen 6: 5 Aangezien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood,

Romeinen 6: 6 Dit weten wij: dat onze oude mens mee gekruisigd is,

Romeinen 6: 8 Aangezien wij met Christus gestorven zijn,

Romeinen 6: 11 Zo moet het voor jou vaststaan dat je dood bent,

Eén is voor allen gestorven, dus zijn ze allemaal gestorven. Heerlijk simpel, hè? Maar wat een geweldige waarheid! Wat een genade! Daar is een eind gekomen aan die hoogheid van de mens. Daar is een eind gekomen aan al het zelf doen. Bij Naäman zien we ook dat er sprake is van een nieuwe schepping. Moet er verder nog iets gebeuren? Nee, maar nu gaan we het zelf ook nog (o.a. door onderwijs, maar ook door ondervinding) ontdekken. Dat zien we hier in het vervolg bij Naäman ook.

2 Koningen 5: 15 Hij ging, samen met dat hele leger van hem, terug naar de man Gods; en toen hij binnenkwam, ging hij voor hem staan en zei: Nu weet ik, dat er geen God is in alle landen behalve in Israël; neem nu a.u.b. een zegen aan van uw knecht.

“Toen hij binnenkwam”. Hij bleef dit keer dus niet meer hoogmoedig op zijn paard zitten. Hij was afgestapt en het huis binnen gegaan. Sommigen maken daar al gelijk een hele verandering/bekering van. Het is een uiterlijke verandering, die een mens kan aanleren zonder nou gelijk al een innerlijk werk van God in die mens. Dat zie je aan het willen betaling voor dit werk van de profeet en de opstelling van Naäman, bijna als slaaf.

In vers 13 viel hij nog terug op de mooie eigen rivieren de Abana en de Parpar en de goden, die hij daaraan verbond, maar nu kwam de belijdenis dat er geen God in alle landen is behalve in Israël. Ik heb zo ´n lichtbruin vermoeden dat de hele evangelische wereld hier juichend om de man heen gedanst zou hebben. “Wat een bekering! Wat een juiste keuze!”

Tja, wie weet waren ze daarnaast ook nog wel blij geweest met die zegen van 10 miljoen Euro, die hij bij deze belijdenis aanbood. Jaja, hij had nog geen snars begrepen van genade. Hij kocht zijn herstel, want dat had hij wel verdiend.

7. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:16-17

2 Koningen 5: 16 Maar hij zei: Yahweh, Die ik dien, leeft. ik kan het dus echt niet aannemen. Hij bleef maar doorzeuren dat hij het wel moest aannemen, maar hij wilde niet.

Yahweh leeft. Yahweh is de levende God. Dat is het kenmerk van de dienst van Elisa: de God, die macht heeft over dood en leven.

Naäman had nog het idee dat dit werk van God gekocht moest worden. Daar moest voor gewerkt worden. Er moest iets tegenover staan. Hij had een zegen voor de knecht van Yahweh. Nee hoor. God is degene die cadeautjes uitdeelt. Hij is degene die zegent en maar blijft doorgaan met zegenen. Geen verdienste maar genade. Dit moest de verloren zoon ook leren. Hij wilde als knecht gaan werken maar werd volledig in Vaders liefde omarmd. Die genade werkt hier ook bij Naäman.

Nee, hij heeft niks te geven. Integendeel, hijzelf krijgt wat mee in verband met aanbidding! Het beginsel van genade (gratis) werkt hier en ook binnen alle andere huishoudingen van God.

Mattheus 10: 8 Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit; je hebt het om niet (gratis) ontvangen, geeft het om niet.

Handelingen 20:33 Ik (Paulus) heb niemands zilver of goud of kleding begeerd.

1 Timotheus 6: 5 Mensen die een verdorven gemoed hebben en van de waarheid beroofd zijn, die menen dat de godsvrucht een bron van winst is.

2 Koningen 5: 17 Naäman zei: Kunt u dan uw knecht een last van deze aarde meegeven, zoveel als twee muilezels dragen; want uw knecht wil niet meer aan andere goden offeren en brandoffer doen, maar aan Yahweh alleen.

Uw knecht. Genade blijft lastig. Als die profeet dan geen zegen of cadeau aanneemt, dan maar zijn dienstbaarheid, zijn ondergeschiktheid als slaaf. Ook de verloren zoon dacht eerst nog aan de slaafpositie.

Genade ontving heling. Genade ontving een plaats van aanbidding. In die huishouding van God was dat nog een uiterlijke plek. Maar die werd niet verdiend. Die werd ontvangen uit genade. Als je dit ziet is het vanzelfsprekend dat Elisa het volste vertrouwen had in het werk van Gods genade in Naäman.

De reacties uit orthodoxe hoek op de vraag van de generaal is wel grappig en helemaal tegengesteld aan de reactie van de profeet:

Een uiterlijk stukje grond meenemen zou naar orthodoxe opvattingen enorm fout zijn omdat het ene stukje grond toch zeker niet beter of heiliger was dan het andere stukje grond. Bovendien was de enig juiste plek de tempel in Jeruzalem. Daar moest je aanbidden. Grappig dat Gods genade via de profeet zo anders reageerde. Dat wordt ook logischer als we de betekenis van deze last aarde ontdekken.

Een last aarde. Dit komt wellicht in de buurt van wat het volk zelf ook deed voordat er een tempel of een tabernakel was.

Exodus 20: 24 Maak voor Mij een altaar van aarde om jullie brandoffers en dankoffers, jullie schapen en runderen daarop te offeren, want aan elke plaats, waar Ik de naam van Mijn gedachtenis stichten zal, daar zal Ik bij jullie komen en jullie zegenen.

Wie is dan dat altaar, dat tussen God en ons mensen instaat als Middelaar?

Hebreeën 13: 10-15 Wij hebben een altaar, waarvan zij die de tabernakel dienen geen recht hebben te eten;..... Laten wij dan door Hem (Christus Jezus) voortdurend een loffer brengen aan God, dat (het loffer) is de vrucht van de lippen die Zijn naam belijden.

Dit gaf (ik denk) Paulus aan deze Hebreëen door toen zij eigenlijk nog net aan een altaar in Jeruzalem hadden, maar dat binnenkort (het jaar 70) verwoest zou worden. Hij wijst hen op dat vaste altaar, dat ze mogen kennen in hun Redder Christus Jezus.

Naäman wil alleen nog Yahweh dienen. De enig waarachtige God.

8. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:18-20

2 Koningen 5: 18 Dan is er nog iets. Kan Yahweh op het volgende punt uw knecht genadig zijn? Als ik me neerbuig in het huis van Rimmon, want mijn meester (de koning van Syrië dus) gaat in dat huis van Rimmon om daar te aanbidden en dan leunt hij op mijn hand.

Naäman stelt hier een lastige vraag aan de profeet Elisa. Een lastige vraag als we het met onze wettische bril op blijven bekijken. Naäman kwam er niet onderuit om wanneer zijn meester neerknielde om een afgod te aanbidden zelf ook mee te knielen. De naam wordt er eventjes letterlijk bij genoemd. “*Het huis van Rimmon*”. Rimmon, de dondergod van Syrië. Dat is toch zeker een afgod?! We staan al gelijk weer met onze oordelen klaar, denk je ook niet? Dat kan niet? Dat mag niet? Dat is uit den boze! Nou ja, kijk maar eens bijvoorbeeld naar die kilometerslange discussies die er momenteel op Facebook spelen alleen al rond een bepaalde titel van God “*Allah*”.

Hij vroeg hier bij voorbaat vergeving voor zondige aanbidding. Dit is voor veel gelovigen net zo’n probleem. Van te voren om vergeving vragen van iets dat echt niet kan en waarvan je weet dat je het toch zult gaan doen. Daar zijn al aardig wat tuchtkwesties in kerken over ontstaan.

Bij het daadwerkelijke, concrete gebeuren van vergeving (2000 jaar geleden) waren echter al onze zonden nog toekomstig. Alles is bij voorbaat vergeven, ja meer nog totaal met wortel en tak uitgeroeid. Voor alle duidelijkheid: Wij hadden toen nog niets gedaan. Toen God mij overweldigde en ik dus tot geloof kwam, toen was het al helemaal een feit dat alles weggedaan was. Dat is Gods werk van genade.

Kunnen we dan zo lichtvaardig omspringen met iets dergelijks als afgodendienst? Laten we nou eerlijk zijn. Als ik er niet vanuit ga als gelovige dat Christus Zijn werk in mij wil werken, dan buig ik mij neer voor mijn eigen inspanningen. Ik buig me dan dus neer voor een afgod. Dat is zondige aanbidding. Die schuld heeft God weggedaan bij voorbaat en die daad is vernietigd op het kruis van Golgotha. Dat is Gods werk van genade.

Het werk van Gods genade bleef niet steken bij het kruis. Christus is opgestaan. Ik ben met Christus opgewekt. Dat is niet meer mijn ik maar Christus leeft in mij (Galaten 2: 20). Dat is het leven uit genade. Dat voorzag de profeet Elisa ook bij Naäman. Genade hoeft niet te tobben wat de oude mens eventueel nog zal gaan doen. Genade rekent met het nieuwe leven in Christus. Dat is Gods werk van genade.

2 Koningen 5: 19 Hij zei tegen hem: Ga heen in vrede. En hij vertrok naar zijn verre land.

“Ga heen in vrede? Je kan toch niet zo lichtvaardig omgaan met afgodendienst?”

Exodus 22: 20 Wie de goden offert, behalve Yahweh alleen, die zal verbannen (oftewel: gedood) worden.

Pure minachting voor Gods wet volgens die orthodoxie. Maar genade zegt: “*Ga in vrede*”.

2 Koningen 5: 20 Gehazi, de knecht van Elisa, de man Gods, dacht: Moet je nou eens kijken, mijn meester heeft zich ingehouden dat hij van deze Syriër Naäman iets zou aannemen wat hij meegebracht heeft: Yahweh leeft dan wel, maar ik ga hem achterna om nog wel wat van hem te krijgen.

De naam “*Gehazi*” betekent “*het dal van het (profetisch) gezicht*”.

Is het dal van het gezicht het tegenovergestelde van het gezicht oftewel de profetie? Zo wordt het eind van dit hoofdstuk veelal bekeken. Tegenover Gods werk zou de afgang van het menselijk falen staan en zo zou het dan eindigen. Zien we dat ook eigenlijk niet terug in hoe de meeste gelovigen tegen Gods profetisch plan aankijken. Mooi hoor, maar helaas verknald door de mens en dus komt er een altijd durende terechtstelling. Gehazi betekent echter niet iets als: “*Het tegenovergestelde van het*

gezicht". Het betekent "*het dal van het gezicht*". Gods plan gaat door het diepste, het allerdiepste van onze ellende. Het is namelijk een duister dal.

Psalmen 23:4 Al wandelde ik in een duister dal, dan vrees ik nog geen ongeluk, want U bent bij mij; uw stok en uw staf vertroosten mij.

Heel bijzonder wordt het als Gehazi heel ergens anders opnieuw verschijnt, maar dan niet als eigenaam, maar als letterlijke omschrijving van Israël (met name: Jeruzalem), die op eigen kracht en eigen inzicht vertrouwt. (Let wel: In de vertaling lees je niet "Gehazi" maar "*het dal van het gezicht*").

Jesaja 22:1 Dit is de last aangaande het dal van het gezicht:

Jesaja 22:5 Het is een dag van beroering en van vertreding en van verwarring van Yahweh, Yahweh Zebaôth, in het dal van het gezicht, vanwege het ondergraven van de muur en het geschrei naar het gebergte toe.

"*Yahweh leeft dan wel, maar ik ga hem achterna*". Tja. Natuurlijk geloofde hij in een levende God, maar dat had in zijn leven geen effect. Zo 'n geloofsbelijdenis komt veel voor. Eigenlijk begreep die knecht totaal niets van waar Elisa mee bezig was. Zomaar alles uit genade was in zijn ogen ondenkbaar. Kennen we dat? Iemand heeft leven in Christus ontvangen puur uit genade alleen en wordt dan verder aan de vrede van God overgelaten en dan rent een dienstknecht, ja een knecht van de Heer, erachteraan om toch maar even uit te leggen wat er nu niet allemaal van die nieuwe gelovige verwacht mag worden. Er is namelijk ook nog een heel doen en laten aan verbonden. Dat was die Elisa even vergeten te vermelden volgens die dienstknecht.

9. Uitleg van de verzen 2 Koningen 5:21-27

2 Koningen 5: 21-25 Zo rende Gehazi achter Naäman aan; en toen Naäman hem zo zag rennen sprong hij van de wagen, hem tegemoet, en zei: Gaat het wel goed? Hij antwoordde: Ja; maar mijn meester heeft mij gestuurd en laat u zeggen: Zonet zijn er twee jongens van de profetenschool bij me gekomen vanuit de bergen van Efraïm: geef hun nu toch maar een talent zilver en twee feestkleren. Naäman zei: Als je het niet erg vindt, neem dan twee talenten. Hij bleef dit volhouden en bond gelijk die twee talenten zilver in twee buidels, en twee feestkleren, Hij gaf ze aan twee van zijn knechten, die droegen ze voor hem uit. Toen hij bij de heuvel aankwam, nam hij het hele zaakje van hun over en legde het weg in het huis, en liet die mannen gaan. Toen zij weg waren, stond zijn meester voor zijn neus; Elisa vroeg hem: Waar kom jij nou vandaan, Gehazi? En hij zei: Uw knecht is niet naar links of rechts geweest, hoor.

“Waar kom jij nou vandaan, Gehazi?” Ontdekkende vraag van Gods liefde. “Adam, waar ben je?” “Kain, waar is je broer?”. Gods liefde aan het werk in je hart.

2 Koningen 5: 26 Maar hij zei tegen hem: Ging mijn hart niet met je mee, toen die man zich omkeerde van zijn wagen om jou tegemoet te gaan? Was dit nou de tijd om zilver of kleren aan te nemen, of olijftuinen, wijnbergen, schapen, runderen, knechten of dienstmaagden?

“was dit nou de tijd om zilver aan te nemen?” Tja, het is genadetijd.

2 Koningen 5: 27 Daarom blijft die melaatsheid van Naäman jou en je nageslacht aankleven in deze aïoon. Hij ging bij hem weg, melaats als sneeuw.

Het bijzondere is dat van Naäman nergens beschreven staat dat hij zo onder de melaatsheid zat als deze knecht Gehazi. Naäman kon nog gewoon functioneren met melaatsheid, maar Gehazi was helemaal wit als sneeuw, die zat er echt helemaal onder.

Dit lijkt sprekend op een afrekening van Elisa de profeet. Maar dan kennen we de Schrift nog niet.

Leviticus 13:13 Als nou de priester merkt dat de melaatsheid zijn hele vlees bedekt heeft, dan zal hij hem, die de plaag heeft, rein verklaren; zij is namelijk helemaal in wit veranderd; hij is rein.

Hè? Pardon? De melaatsheid over zijn hele lijf en dan zou die rein zijn?

Laten we eventjes teruggaan naar het beeld van deze melaatsheid. Hier heb je dus iemand die echt helemaal van top tot teen gekenmerkt wordt door zonde, want daar is het een beeld van. Er valt echt niks meer te verhullen. Iemand doordrenkt met zonde! En wat blijkt dan?

Romeinen 5:20 Waar de zonde toenam, daar is de genade meer dan overvloedig geworden;

Gods plan met elk mens is zijn reiniging, zijn redding. Je zou kunnen zeggen dat God bij Naäman een andere weg volgt als bij Gehazi, maar bij beide komt God tot Zijn doel.

Micha 7:18 Waar is een God zoals U, die de zonden vergeeft en de misdaad kwijtscheldt.

Wat Gehazi oftewel “het dal van het gezicht” betreft geldt zondermeer:

Jesaja 40:4 Alle dalen zullen verhoogd worden,

Lukas 3:5 Elk dal zal gevuld worden,

Nog iets. Je kan je afvragen wat het positieve eraan is dat Gehazi en ook zijn nageslacht met die witte huid als getuigenis van melaatsheid in deze aïoon verder door het leven moest.

Als je huid zo wit is als sneeuw, er dus helemaal onder zit, dan is er geen enkele mogelijkheid meer om iets te verbergen. Het uiterlijk getuigenis gaat dan overal met je mee, ook al is er geen enkel besmettingsgevaar omdat de melaatsheid is uitgewerkt.

Met een klein plekje melaatsheid valt er nog van alles te verbergen, hoewel daar het besmettingsgevaar echt concreet is.

Het gevaar is groot met een klein plekje, maar je kan je prima voordoen.

Er is geen gevaar bij melaatsheid verspreid over het hele lichaam, maar er valt niks te verbergen.

Ik heb zo'n idee dat Gehazi en zijn nageslacht met hun spierwitte huid als een wandelend getuigenis van het oordeel over zonde door dit leven gingen.